

SAYI: 14 |

AYLIK EDEBİYAT VE DÜŞÜNCE DERGİSİ |

EKİM 2021

KÜPEŞTE

K A L E M E V E K İ T A B A T U T U N A N L A R A

İSTİKRAR

Başlarken

Farkında mısın yine geçti günler...

Değiştii mevsim, yapraklar düşmekte, renkleri yeşilden sarıya dönmekte...

Güneş artık yakmıyor eskisi gibi...

Rüzgâr, hisset beni, diyerek esmekte...

Farkında mısın?

Bugün de bir selâm bile vermedin gözlerinin yanından geçip gidenlere...

Bir selâm bile işitmemişlere yenisini kattın, farkında mısın?

Farkında mısın, yüzünde tebessümün izi yoktu bugün de.

Solgun bir dudağı, kalbinin sıcaklığıyla ısıtamadın nazikçe...

Her gün aynı sokakta gördüğün o sahipsiz yetimin başını okşayamadın bugün de.

Ellerin titredi, ruhun, kibirli nefsinde hapsolmuştu belki de...

Farkında mısın, ömür defterinin sayfalarına yeni lekeler eklendi az önce.

Sâhi, ilk sayfasında neler yazıyordu, hatırlar mısın düşününce?

Hayfâ! Geçti bugün de, diğerleri gibi geçti yine, farkında mısın?!

Yolu bulmaya, yolda olanlara kavuşmaya, yoldan geçip, yokluğa varmaya...

Var mısın?

Toprağına karışıp, yeniden var olur yere düşen yaprak.

Bir tebessümle yeniden yeşerir gönüller.

Gönülden bir nidâ ile yeniden açılır pür-nur sayfalar...

Sen bu yolda, dursan da düşsen de, aynı aşk ile yürümeye var mısın?!

K Ü P E Ş T E

K A L E M E N E K İ T A B A T U T U N A N L A R A

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
SEDA BAYRAK DURGUT

YAZI İŞLERİ SORUMLUSU
HANİFE ARTAR YALÇIN

EDİTÖRLER
F. ZEHRA BOYALI
HANİFE ARTAR YALÇIN
REYHAN KARAKABAK YILMAZ
GÖZDE ARI

YAZARLAR
ESMA BEYZA ARSLAN
FATMANUR ÖZDEMİR
F. ZEHRA BOYALI
HANİFE ARTAR YALÇIN
HANİFE TEKER
GÖZDE ARI
NAZİFE YALÇIN SELÇUK
RABİA RÜMEYSA BAYRAM
REYHAN KARAKABAK YILMAZ
SEDA BAYRAK DURGUT
TUĞÇE ŞİFÂ ZORLU

MİSAFİR YAZAR
HAVVA KIRKSEKİZ

GRAFİK - MİZANPAJ
SEDA BAYRAK DURGUT

SOSYAL MEDYA
RABİA RÜMEYSA BAYRAM

Seda Bayrak Durgut

Dergimizde yayımlanan
yazıların sorumluluğu
yazarlara aittir.

Bazen her şey üst üste gelir, imtihanlarımız bizi zorlar, gayretimizi, tevekkülümüzü sarsan bir yetersizlik hissine kapılırız. Duyduğumuz gördüğümüz mutlu aile tabloları, alkışı hak eden başarı hikâyeleri, iyilikte zirveye çıkan insanların hayırhahlığı; kendimizi hiçbir işe yaramayan, kulluğunun sorumluluğunu yerine getiremeyen biri gibi görmemize sebep olur. Yetersizlik girdabından daha da kötüsüne, değersizlik hissine sürüklenmeye başlarız. İşte böyle zamanlarda Ashab-ı Kiram'ın hayat hikâyeleri, o girdaptan kurtulup sığınacağımız ve gönül yorgunluğumuzu gidereceğimiz sakin küçük bir liman gibi bizi beklemektedir. Siyer tarihinde sadece birkaç satırlık bir rivayetten tanıdığımız Ümmü Mihcen'in (r.a.) hayatı da o limanlardan biridir.

Ümmü Mihcen; cahiliye geleneğinde pek değer görmeyen özelliklere sahipti. Bir köleydi, bir kadındı, ırkı aşağı görülen bir siyahiydi. Bu durumundan kaynaklanan, imkânları sınırlı bir hayatı vardı. İslamın yeniden şekillendirdiği insani ölçülerin ne kadar kıymetli olduğunu en iyi anlayanlardan biriydi. Müslüman olduktan sonra, çevresindeki pek çok kişiden daha zor şartlarda yaşamasına rağmen, bir mü'mine olarak nasıl faydalı olabileceğini düşündü.

Mescidin temizliğine gönüllü oldu. Mescidi Nebevî'yi düzenli olarak süpürür temizlerdi. Pek de önemsenmeyen bu işi, Sevgili Peygamberimiz fark etti. Ümmü Mihcen üstlendiği işini yapmaya devam etti. Peygamberimiz de O'nun mescidi tertemiz yapmasının kıymetini takdir etmeye devam etti. Bir zaman sonra Allah Resulü Ümmü Mihcen'i merak etti. Epeydir onu görmediğini söyleyerek bir sıkıntısı olup olmadığını öğrenmelerini istedi. Yanında bulunanlar O'nun vefat ettiğini, kendisini rahatsız etmemek için haber vermeden defnettiklerini söylediler. Peygamberimizin üzüntüden yüzü gölgelendi. "Haber vermeli değil miydiniz? Haydi bana mezarının yerini gösterin." dedi. Sonra kabrinin başına varıp dua etti ve cenaze namazını kıldı.

Ümmü Mihcen'in hayatı; yetersizlik hissini aşmamızı sağlayan ince detaylarla doludur. İnsana kendini değerli hissettiren; sahip olduğu kısıtlı imkânlar yüzünden acizyet duygusu yaşamak yerine elinden gelenin en iyisini yapmaya gayret göstermesi değil midir? O bize şöyle seslenmektedir âdeta;

"Allah'ın dünya hayatında sana uygun gördüğü rolü küçümsemeden, kendini aciz hissetmeden elinden gelenin en iyisini yapmaya çalış. Yaptığın işin önemi değil onu samimiyetle yapabilmen seni mutmain kılar. Kendini başkalarının yaptığı mükemmel işlerle kıyaslayarak üzme. Seni kimse fark etmese de Rabbin fark eder."

ÜMMÜ MİHCEN (r.anha)
Esmâ Beyza Arslan

Muhabbetin ve sevginin, hem hayrın ve şerrin turnusol kâğıdı olsun şu satırlar...

Böyle olsun, çünkü muhabbet bir davaya adım atmak; sevmek ise o davada ayağını sabit tutmaktır. İnanmışlığın doğurduğu istikrâr; yol üzerindeki zorluklara karşı bir sonraki adımı attıracak kuvvettir.

Yoluna düştüğün, yüreğini verdiği gâye, senden bir şey beklemektedir. Ona vâsıl olma yolunda bir imtihandan geçmeni ister. Heves mi yoksa adanmışlık mı seninkisi; ancak bu imtihanla belli olur. Bu imtihanın adı “Fedâkârlık”tır. Amacın sana yolda olmayı öğretir; istikrarlı duruşun ise bu yolda neyi fedâ edebildiğini sorar. Attığın her bir adım seni gâyene ulaştırırken; seni “Yolcu” sayacak şey de uğruna fedâ edebildiklerindir.

Hayrın da yolcusu olabilirsin gaffetin de...

Öyle diyor çünkü Rad Suresi 27. âyet: **De ki: “Allah, dileyen kimseyi dalalette bırakır, kendisine yönelen kimseyi de doğru yola iletir.”**

Maksadını belirledikten sonra serbest bırakılacağın, dilediğin herhangi bir yönde devam edebileceğin; lâkin gâyen hayırlı ise istikrarlı oluşuna Allah-u Teâlâ'nın yardımını alacağın âyetle sabitlenmiş. Kefil olunmuş sana, elinden tutulacağına söz verilmiş. Öyleyse sor dostum! Hadi sor kendine; yönüm ne? Nereye böyle?

Ana rahminden beri ölüm yolcusuyuz madem, bu kararlı gidiş nereye?!

Gayen ve uğruna fedâ ettiklerin ne?

Belki de kabirden önce hepimizin bu soruyu sorması îcap ediyor da atlıyoruzdur her seferinde... Rotayı belirlemek için Allah'ı Teâlâ'dan bir işaret gelmiştir de hâlâ kafamızı kuma gömüyoruzdur. İçimizdeki ince sızı, yola çıkmaktan korkan zihnimizin karmaşası ya da erteleme hastalığımızın yegâne sebebi, hakikatlerle yüzleşmekten kaçmak olabilir.

Hâlâ nefes alıp verebiliyorken -hemen şimdi- bir secde makamında her şeye yeniden başlayabiliriz. Rotayı yeniden belirleyip; kalan ömrümüzü, geçen ömrümüzden, sadece bir niyetle bile hayra çevirebiliriz.

Geç değil...

Ertelenmediğimiz sürece yetiştiğimiz zaman son nefes dahi olsa; geç kalmış sayılmayacağız.

Nerden mi biliyorum? Fussilet Suresi'ndeki müjdeden:

“Rabbimiz Allah'tır deyip sonra da dosdoğru yaşayanlara melekler gelerek: ‘Korkmayın, üzülmeyin, size vadedilen cennetle sevinin. Biz, dünya hayatında da âhirette de sizlere dostuz. Esirgeyip bağışlayan Allah'ın ikrâmı olarak(cennette) canınızın çektiği ve dilediğiniz her şey sizindir’ derler.”

Mevlâm ayağımızı aşkında sabit kılsın...

Hû...

KABİRDEN ÖNCEKİ SON VİRAJ Tuğçe Şifâ Zorlu

Önünden defalarca geçtiğim ama uzun zamandır içine girmediğim Taşhan'a doğru yürüyordum. Yapacak işim mi yoktu yoksa ilk defa görmek niyetiyle mi baktım kesme taşlardan yapılmış, zamanın eskitemediği, asil yapıya. Her bir taş parçası bir diğerinin dayanağı gibi tutunarak bu hanı 400 yıldır ayakta tutuyordu. Kapısı olmamasından olsa gerek içindeki avluya direkt dâvet ediyordu. Misafir edip de bir bardak çay içmeden göndermeyecek, dertleşecek bilge bir hali vardı.

İlk defa görmüş bir yolcunun gözleriyle bakmaya başladım. Her bir kayanın nasıl buralara getirilip birleştirildiğini düşünürken rüzgârla hafif bir uğultu sardı etrafımı. Hızla koşan, üç numara tıraşlı, uzun gömlekli, yüzü güneş yanığı olan on on iki yaşlarında bir oğlan çocuğu; bana çarpacak kadar yakınımdan geçerek merdivenlerden üst kata çıkmaya başladı. Düşmemek için iki elimle duvara tutunarak ancak ayakta durabildim. Kendimi toparlayınca çocuğun peşinden gitmeye karar verdim. Merdivenlerin kocaman basamaklarını çıkarken arada bir duraksayıp nefesimi düzenliyordum. İçimden "Claire*, senin gibi zamanda yolculuk yapmak mümkün olabilseydi nasıl olurdu?" diye düşünmekten de alıkoyamıyordum.

Heyecan ve merakla yanaklarım kızarmaya kalbim daha da hızlı atmaya başladı. Aşağı katın cümbüşüne inat üst katta sakinlik, huzur ve efil efil esen rüzgâr hakimdi. Serinlik yüzüme çarptıkça rahatlıyordu. Oğlan çocuğu, benden üç beş dükkân ötemde adımlarımı sıklaştırıp yanlarına yaklaştım. Çocuk "Usta, iş arıyorum. Bana göre bir işin var mı?" baştan ayağa süzüp küçümseyen bakışlarla "O kadar kolay bir iş yok bende," diyerek oğlanı geri çevirdi. Bir sonraki atölyeye geçen çocuk bu sefer umudunu burada tazeledi "Usta, çırak alır mısın beni?" diye soruyu yöneltti. Dükkânının önünde oturan bu yaşlı amca uzun uzun baktı. "Çırak olmak için biraz büyük değil misin?" dedi. Omuzları düşen çocuk az ilerde bakırcı ustaya yöneldi. Aynı soruyu bu ustaya da yöneltti. Usta, bakır işleyen çekicinin tık tıklarını kesip çocuğa baktı. "Emin misin bu iş sabır ister, sebat ister, emek ister bolca alın teri ister," dedi. Çocuk sevinçle "Beni denerseniz ne kadar çabuk öğrendiğimi görebilirsiniz. Deneyemezsem, sabredip sabredemeyeceğimi nasıl anlayacaksınız?" dedi. Önceki tecrübelerinden ders alarak.

ZAMANIN ŞAHİDİ

Gözde Arı

Devamı...

K

Bu yüksek çıkışını beğenmiş olacak ki usta yüzünü mendille kurulayıp gel bir çay içelim diyerek önündeki iskemleye oturttu. Ardından bana yönelerek “Nasıl yardımcı olabilirim?” dedi. Konuşmalarını dinlerken yakalandığım için hafifçe kekeleyerek “Sa... sadece bakıyordum, şu bakır sahanın fiyatı ne kadar?” diye sordum. Bir sonraki atölyeye doğru geçerken oğlan çocuğuyla göz göze geldik. Gözlerindeki pırıltıda ümidi, azmi ve arzuyu gördüm.

Bir kaç atölye ileride tahta baskı ile sofraya bezi boyayan bir usta vardı. Bu sakin, huzur kokan bir yerde bir ömür boyayabilirdim. Renklerin uyumunu hayran hayran bir süre izledim. “Kolay gelsin,” dileyerek merdivenlerden ağır ağır inmeye başladım. Uğultu yerini müzik ve insan seslerine bırakırken hayattan tekrar hızlandı ve renklendi. Hediye eşyalarının arasında dolaştıktan sonra bir kahve içip düşünmek için masanın birine oturdum.

Zamanın eskitmesine inat ruhunu yıllardır koruyan bu mekânın anlattıklarını düşündüm. Her an yenilenerek sebatla, emekle, sanatla, sohbetle ve huzurla kucaklamaya devam ediyordu. “Ah, Claire zamanda yolculuk yapamam da hayalde her şey mümkün değil mi?”

ZAMANIN ŞAHİDİ
Gözde Arı

*Claire; Outlander dizisinin başrol oyuncusu.

*Merdivenlerin kocaman
basamaklarını çıkarken arada
bir duraksayıp nefesimi
düzenliyordum. İçimden
“Claire*, senin gibi zamanda
yolculuk yapmak mümkün
olabilseydi nasıl olurdu?” diye
düşünmekten de
alıkoymıyordum.*

Gözlerini aç, kalk o mıhlandığın gaflet yatağından
Arala perdeyi, bak gökyüzü yeni gün için nümayişte
Güneşin kolları sarmadan öde borcunu Rabb'ine.
Hafifledin mi, huzura erdi mi vesvese dolu kalbin?
Şimdi etraftaki tüm renkleri tek tek say açıktan koyuya
Her biri için şükret, ya renkler olmasaydı?
Koyu bir karanlık, tarifsiz, telafisiz boşluk.

Şu boz bulutun elinden tut

Bir anlığına onun gözünden nazar et kainatı

Ne kadar güçsüzsün ne kadar küçük ne kadar bencil ne kadar!..

Saymakla bitmez insanlığın acizliği

Aldırma ey Nefis! Küf kokulu sözlere, hedef şaşırtan süslü görüntülere

Bağrında binbir çeşit rızkı taşıyan toprak da mı ibret değil sana?

Geç kalmadan kainat kitabını okumaya başla

Hece hece satır satır cümleler, seni mânâya taşır

Keşfettikçe şimdiye kadar göremediğin nimetleri

Kalkar gözlerindeki perde, söner benlik ateşi,

Hiçlik denizinde yüzmeden oldum deme.

Gece sabaha göz kırparken çek bu tefekkür tesbihini

Seni kendine getirecek izler o kadar çok ki

Kuşun kanadı, suyun kristali, bebeğin elleri...

Daraldım dediğinde sakın düşme, yapış sebeplere

Duy, "Size şah damarınızdan daha yakınım," diyen yüce Rabb'ini.

HIÇLIKTEN VARLIĞA
Hanife Artar Yalçın

Tasavvufa uzun zamandır ilgim var, bu yönde okumalar yapmayı çok seviyorum ve ruhuma iyi geldiğini düşünüyorum. Özellikle tasavvuf âlimlerinin hayatlarını okumak, bana yeni pencereler açıyor. Bu kitaplardan biri de Su Üstüne Yazı Yazmak.

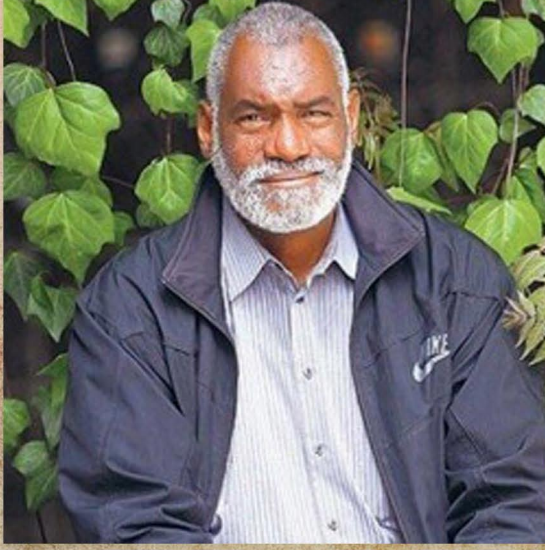
Su Üstüne Yazı Yazmak, Muhyiddin Şekür'un otobiyografik romanıdır. Kitapta kendisinin tasavvuf yoluna girdikten sonraki değişimlerini, olayların ardındaki görünmeyenleri anlama çabasını, yaşadıklarından çıkardığı derslerle her birine anlam yükleyişini, zorlandığı zamanlarda tevekkül ile Allah'a sığınıp bu zor durumlara sabırlı ve razı bir şekilde yaklaşımını görüyoruz. Manevi anlamda insana güzel bir lezzet sunan, dünyevileştığımız şu zamanda ilaç gibi gelen bir eser diyebilirim.

Kitabın; samimi, akıcı bir üslupla yazılmış olması, okuma süreci için keyifliydi. İnsana hakiki teslimiyeti, olayların arkasındaki gerçekleri, dışarıda gördüğümüz her halin Allah ile olan ilişkimize işaret ettiğini ve tüm işlerin düzelmesinin açık bir kalpten geçtiğini, yazar kendi yaşadıkları üzerinden anlatıyor.

Kitap gözlerle okunsa da kalp ile görülüp kalp ile anlaşılacak, ruh ile hissedilecek bir eser. Görünenin ötesindeki sırlı hakikatleri ve hikmetleri, durmadan arama isteği Muhyiddin Şekür'u hem bedenen hem de ruhen, adeta ordan oraya sürüklemiş. Okuyucuyu da ordan oraya sürükleyen bu güzel eser; tasavvuf sevenler tarafından tavsiye listelerinin başlarında yer alıyor.

Muhyiddin Şekür'un hakikat yolculuğunda yaşadıklarını okurken, ben de kendimi sorguladım sık sık. Hayatımda olup bitenlerin ardında ne gibi hikmetler olabilir diye sorgulamaya başladım. Bakış açısı değişince, tefekkür edince ve gerçekten isteyince; Allah, perdenin ardındaki hikmetleri kalbe ilham ediyor, diye düşünüyorum. Kitabın bana kazandırdığı en önemli şey, tefekküre hayatımda daha fazla yer vermek oldu diyebilirim. Tasavvufla ilgilenen ve bu yönde okumalar yapan okuyucuların ilgiyle okuyup istifade edeceğini düşündüğüm için gönülden tavsiyemdir.

BİR KİTAP
BİR YAZAR
Havva Kırksekiz

Nefis terbiyesi ve tasavvufi kitaplar okumayı sevenlerin adını sıkça duyduğu, kitaplarıyla bir yerlerde karşılaştığı veya okuduğu Muhiddin Şekur; Afroamerikalı bir psikoloji profesörü. Ancak kendisi daha çok tasavvufi yönüyle tanınıyor. Ben de sizlere daha çok bu yönünden bahsetmek istiyorum.

Müslüman yazar Şekur, hayatın sadece âfâki boyutuna değil enfüsi anlamına da odaklanmak istediği için, yıllar evvel tasavvufla tanışmıştır. Doğu'ya uzun seyahatlere çıkıp, kutsal toprakları birkaç kez ziyaret etmiştir. Bosna-Hersek savaşı döneminde yetim kalan çocuklara psikolojik rehberlik hizmeti veren bir organizasyonu yönetmiştir. O yıllarda yaşadıklarını kitaplarına taşımıştır.

Hüseyinî Hayatî Rufaî tarikatına mensup olan Şekur; ömrünü, İslâm ı anlamaya adanmıştır. Bu yolda yaşadıklarını anlatmak üzere iki kitap yazmıştır. “Su Üstüne Yazı Yazmak” ve “Gölgeler Koridoru” isimli kitaplarında, samimi üslubuyla dikkat çekmiştir. Her ne kadar hayatından kesitler anlattığı otobiyografik eserler de olsa, roman tadında olduğu için okuyucuları tarafından ilgiyle okunmaktadır. Tasavvufla tanıştığı ve ardından hayatında meydana gelen değişiklikleri anlattığı kitapları, tasavvufla hiç tanışmamış kişiler için okuması ve anlaması zor gelebilir. Ancak tasavvufla ilgilenen ve sevenlerin keyifle okuyacağı, bakış açılarında yeni pencereler açtıracak, tasavvuf yolunda katkı sağlayacak eserler olduğunu düşünüyorum.

Muhiddin Şekur 2009 yılında ülkemize de gelmiş; Konya ve İstanbul’da kalmış, kendisiyle çeşitli dergiler için röportajlar yapılmış. Su Üstüne Yazı yazmak kitabı Türkçe dışında Almanca’ya da çevrilmiştir.

BİR KİTAP
BİR YAZAR
Havva Kırksekiz

Neydi acı dedikleri o meçhul kelime?

Uzun zaman bir köşede oturup bekleyen ilk fırsatta da size çatması mı? Yoksa kalbinizin derinliklerine saklayıp da sadece canınızı bile bile yakmak istediğiniz zaman dışınıza vuran mıydı?

Çaresizliğinizden faydalanan mı yoksa içinizde yılların biriktirdiği yaşanmışlığınızla oyunlar oynayan mı? Neydi acı? Tütsülenmiş bir odadan bunalıp loş bir oda arayışına kapılmak mı? Karanlığın orta yerinde hiç olmadık bir vakitte, en çaresiz kaldığınız anda umarsızca aklına gelmesi mi?

Yüreğimizi lime lime parçalayan, buselere inci tanelerini düşüren, dilimize kilit vurduran bu acı neydi? Dikeni gülüne âdeta kuş tüyü kadar hafif olan mı yoksa yaprağı da goncası da taşınamayacak ağırlıkta olan mı?

Neydi zamansız aklına gelen bu acı? Bir cam kenarında seyreyleye durduğumuz gündüzleri doğacak Ay'ı, geceleri sabahın güneşi aramaya koyulmak mı?

Acı her şeyin içimizde birikmiş hali ve susmanın kalesine sığıp, sessiz çığlıklarla yüreğinizi avutmaya çalışmanız mı?

Alışırın geçerlerden miydi yoksa senden bir parça olur usulca kaybolanlardan mıydı? Şöyle baktığımda nelere alışmıyor ki insan, alışıkça şaşıyor her şeye.

ACININ ORTAK DİLİ
Fatmanur Özdemir

*Neydi acı dedikleri o
meçhul kelime?*

Öğlen yemeği servisi için gelen görevlinin tıklattığı kapı sesiyle irkildi Aysel Hanım: “Memedim sen misin?”

-Yemek vakti Aysel Teyze. Bugün nasılsın?

-İyiyim yavrum. Sen nasılsın?

-Ben de iyiyim sağ olasın.

“Bir gün mutlaka geleceğim annem, seni burda temelli bırakmıyorum tamam mı? Birazcık idare et. Seni çok seviyorum. Allah’a emanet ol,” deyip kısa tuttuğu konuşmasından sonra kendisini bıraktığı bu huzurevinde altıncı senesiydi Aysel teyzenin. Aysel teyze altı senedir her kapıya “Memedim” diye koşuyordu. İstisnasız her kapıya. Yemek saatleri sabit olmasına rağmen “Bu yemektir,”; ilaç saatleri aynı olmasına rağmen “Bu ilaçtır,” demiyordu. Öyle ya! Onca sene de geçse “Geleceğim,” dediyse oğlu gelirdi. Belki ilaç saatine denk gelirdi gelişi belki yemek. Çalan her kapının ardında o olabilirdi. Huzurevinin taksitleri düzenli yatırıldığına göre çok şükür tek evladı yaşıyordu. “Olsun,” diyordu Aysel teyze. Yeter ki sağ olsun, mutlu olsun illaki bir gün gelecek. “Nasıl da büyümüşlerdir şimdi torunlar!?” dedi. “Belki onları da getirir.”

Huzurevine gelişinden bir ay önce kaybettiği eşi Mümtaz Bey’e hitaben: “Eeeee Mümtaz Bey, gideli çok oldu. Çok açıldı değil mi aramız? Biz de mi böyle beklettik annenleri. Bizim oğlanı da merak etmişlerdir değil mi böyle? Ahhh Ahhh! Ne büyük hata yapmışız Mümtaz Bey!” “Böyle mi olacaktık biz de?” demekten kendini alamıyordu. Üzülüyordu içten içe ama özlem dolu bir kalple yol gözlemekten başkaca bir şey gelmiyordu elinden. Zamanında yaptıkları hatanın bedelini aynı duruma düşmekle ödeyen Aysel Hanım, son günlerde ağzına küf kokusu geldiği şikayetiyle gittiği revirde yapılan tetkikler sonucunda panik atak ve yavaş seyreden depresyon ilaçlarına da başlamıştı. “Mis gibi kokardı benim oğlum doktor bey, çam ağacı kokusuyla vanilya kokusunun karışımı gibiydi,” diye tarif ederken salladığı ellerinin derisi ne kadar buruşmuş olursa olsun, yaşanmışlıkları ve yılların izini taşıyan bu eller hala çok zarifti. Çalan revir kapısına bile “Memed’im sen misin?” diye koşturunca doktor ilaç başlamak zorunda kalmıştı. Artık zaman zaman insanları karıştırırsa da kimseye “Memed’im” demezdi. Biricik evladı kimseye benzemezdi çünkü.

O akşam bir başka sevinç vardı Aysel Hanım’da. Geldiği günkü elbisesini bir daha giymemişti ama içinden bir ses şu anda “Onu giy,” diyordu. Kalktı. Elbisesini giydi. Yıllar öncesinden kalma sümbül kokulu parfümünü çıkarıp süründü. Pamuk yumağını andıran kıvrıkcık beyaz saçlarını taradı. “Bugün gelecek Memed’im, hissediyorum,” diyordu. Çok sevdiği sallanan sandalyesine oturmadan önce ruhunu okşayan gramfonuna hep dinlediği plağı taktı.

GÜN IŞIĞI
Reyhan Yılmaz

Devamı...

K

“Elbet bir g   n buluşacağız,
Bu b ytle yarım kalmayacak,” diye cızırdamaya başladı plak. şarkı
ilerledikçe i ini değişik bir huzur kapladı. Elinden düşürmediği
oğlunun, gelininin ve torunlarının fotoğrafını bir kez daha dudaklarına
götürdü. İncitmekten korkarcasına bir edayla usulca öptü hepsini tek
tek.

Sonra bir anda göğsünde bir ağrı hissetti Aysel Hanım. Nefes alıp
vermesi g cleşti. Ağrı gittikçe şiddetleniyor nefes darlığı artıyordu.
Öyle bir halsizlik c km şt  ki üzerine vücudunda hızlı hızlı inip kalkan
göğsünden başka bir yerde hareket yoktu. Son bir nefes daha verdi
Aysel Hanım “Memed’im” diyerek. Fakat bir daha alamadı. Sallanan
sandalyenin son t kirtisi dindiğinde saat 17.18’di. Camın kenarında
bulunan Aysel Hanım’ın yüzüne batmak üzere olan günün işiği son kez
vuruyordu.

Dışarda...

Kuşlar  t yor, kelebekler rengarenk çiçeklere konuyor, aynı gün işiği
bahçedeki ortancaları da olanca ihtiyaımıyla süslüyordu.

Az evvel bu ortancaların önünden tekerlekli sandalyede ismi Aysel olan
başka bir yaşlı kadın getirilmişti.

GÜN IşIğI
Reyhan Yılmaz

*“O akşam bir başka sevinç vardı
Aysel Hanım’da. Geldiği günkü
elbisesini bir daha giymemişti
ama içinden bir ses şu anda “Onu
giy,” diyordu. Kalktı. Elbisesini
giydi. Yıllar öncesinden kalma
sümbül kokulu parfümünü
 ıkarıp süründü. Pamuk
yumağını andıran kıvrıcık beyaz
saçlarını taradı...”*

İyi niyet çoğu zaman bulunmaz.

Ararsın, yoktur bakarsın boştur.

İnsanlar, gösteriş olsun diye yaparlar amellerini. Bu amellerini makbul olduğunu düşünürler. Ama bilmezler ki Allah için yapılanın dışındaki her şey dünyada da ahirette de önlerine gelecektir.

Vuslat uzaktır veya insana uzak görünür. Herkesin vuslatı farklı olsa da. Bilmezler ki bu durumda içlerinde kurdukları o vuslatın varlığı bile düşündürücü. Yalnız düşüncede kalan vuslatın hasreti, nefsanî hastalıktan öteye geçemez ne yazık ki. Yüreği Hak ile olan insanın vuslatı gizli olsa da hak için yürütür, doğruya götürür. Yüreğinde olmadığı halde riya olan vuslatın ne kendine ne çevresine faydası vardır. Yürüdüğü yol ona sadece boş bir yorgunluk verir. Niyet olmadan her iş düşüncesi olmayan insan gibidir. Burada Sevgililer Sevgilisine kulak verelim;
“Ameller, niyetlere göre değerlendirilir.”
Bir işinizin yanlış olduğunu bile düşünüyorsanız bunda niyetiniz rıza-i İlahiyeye emin olun kazanan hep sizsiniz.

HAK YOLUNDA
Rabia Rûmeysa Bayram

Bu seriyi yazmak için üç ay kadar gecikmiş olabilirim ama anlatacak daha çok şey birikmeden önce klavyenin başına geçmeye karar verdim. En baştan alayım diyorum, buraya gelme vasıtamız uçaktan. Biliyorum uçağın pek epik bir yönü yok diğer vasıtalarından gemi ve tren kadar romantizme yatkın değil ya da geçmişteki gibi deve üstünde kervana katılmak kadar mistik gelmiyor kulağa. Özellikle tren ne kadar çok rol almıştır öykü ve romanlarda. Halbuki havadan inen koca bir cismin ta uzaklardan getirdiği, yabancı toprakların kültürü üstüne sinmiş insanları, ev bildiğimiz topraklara öylece bırakması az buz bir şey midir? Ya da aynı hızda bizi alıp, daha nefesimizi kesen heyecanı bile bastıramamışken, ilk kez gördüğümüz topraklara, hatta sulu toprak değil de topraklı sulara bırakivermesi anlatılmayacak şey mi?

Havadaki kısa ama ürperici üç saatlik yolculuk bitince, özellikle benim gibi az İngilizceniz varsa ve bunu pek kullanmadığınız için cesaretiniz de yoksa herkesin İngilizce ve Hollandaca konuştuğu hava alanına indiğinizde, uçakta gözünüze kestirdiğiniz birini takip ede ede pasaport kontrol noktasına, oradan da bir çabuklukla valizlerinizi almaya gidebilirsiniz. Sonrası çıkış zaten. Kavuştuğunuz kişinin dil biliyor olması, sarılmaları bir miktar taçlandırabilir.

Amsterdam Havaalanı düşündüğümde daha küçükmüş ve büyük ihtimalle covid sebebiyle normal zamanlarına göre daha sakindi. Otoparka gittiğimizde oranın VIP kısmı olduğunu sandım ama değilmiş o kadar lüks arabayı bir arada galerilerde görmüş olabilirim. Oğlum da yol boyunca hayran olduğu Teslaları saydı durdu. Bir şey daha dikkatimi çekti. O da arabaların neredeyse yüzde sekseni siyahtı. Daha çok şirket araçları beyaz oluyormuş. Ticari taksilerin ise sabit bir rengi yok sadece plakası mavi

Arabadan indiğimizde eşime “her yeri bu kadar yeşil değildir, bizi en yeşil yere mi getirdin ilk izlenim iyi olsun diye” demiştim o da sadece gülmüştü. Yol boyunca çevrenin yeşilliği kadar dikkat çekici bir diğer husus ülkenin dümdüz oluşu. Bir Konyalı olarak rahatça söyleyebilirim ki gerçekten normal üstü bir düzlük. Çünkü ilerleyen haftalarda gezerken ülkenin kuzey, güney ve batı taraflarını da görme imkanımız oldu ama ne bir dağ ne bir tepe hiç bir şey yok. Hafif yokuş sağlayan köprüler ve altgeçitler dışında bir eğim yok.

GÖÇNÂME
F. Zehra Boyalı

Devamı...

K

Sonradan öğrendim ki en yüksek yeri Vaalserberg Tepesi`ymiş zaten o da 322 metre ve Belçika sınırına doğru. Sanırım bu yüzden nereye baksanız ufuk çizgisi görebilirsiniz. Yağışlı ve kapalı havalar da hakim olduğundan manzaranızı büyük oranda bulutlar ardından bol yeşil tarlalar, her yerde su kanalları ve mimari yapısıyla sempati uyandıran evler kaplıyor. Özellikle sabahları, bir garip bozkır evladı olarak hayretle izlediğim şey ise kanalların ve tarlaların üzerinde oluşan sisli görüntü. Sanki bulutlar yere dağılmış gibi. Şehir merkezinden biraz uzakta, upuzun dümdüz bir tarla içinde, çatısı kendisinden daha büyük bir çiftlik evinin sisler içindeki görüntüsünü, gerilim filmlerine uygun sinematografik bir kare olarak görmeniz mümkün. Ah bir de yolda göreceğiniz o güzel atlar var ki onlar da bir sonraki yazının konusu olsun.

Bu seriyi yazmak için üç ay kadar gecikmiş olabilirim ama anlatacak daha çok şey birikmeden önce klavyenin başına geçmeye karar verdim. En baştan alayım diyorum, buraya gelme vasıtamız uçaktan. Biliyorum uçağın pek epik bir yönü yok diğer vasitalardan gemi ve tren kadar romantizme yatkın değil ya da geçmişteki gibi deve üstünde kervana katılmak kadar mistik gelmiyor kulağa.

GÖÇNÂME
F. Zehra Boyalı

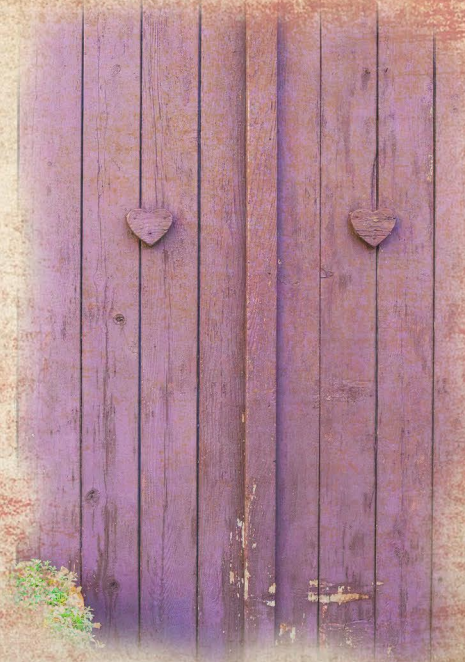

Çok uzaktık
Bir selam
Bir kelam yoktu
Ötelerden seslenirdim
Duymazdın, nafile...

El salladım dayanamayıp
Oralı bile olmadın
Boynumu büküp, çaresiz
Bakışlarımı toprağa saptadım.

Ayrılmadım kapından
Kapılar önemlidir benim için
Seninki erguvan rengiydi
Bana İstanbul'u anımsatan.

Umudum tükenirken
Açıldı kapı nihayet
İçim kıpır kıpır
Renk cümbüşü
Avucumda ahenkli tonlar
Dizinin dibinde ninniler söylemekteyim.

BİR RÜYA
Nazife Yalçın Selçuk

Uçağa bindiğinde bir hayalini daha gerçekleştirmenin haklı gururuyla koltuğuna oturdu. Zürih'e geldiği günden bu yana koşturmayla geçmişti. "Keşke uyuyabilsem" diye düşündü ama yolculuk yaparken uyuyamayanlardandı. Gökay İsviçre'de doğup büyümüş gurbetçi bir ailenin oğluydu. Oldum olası Zürih'deki cami cemaatinin derdiyle dertlenir elinden geldiği kadar herkesin işini halletmeye çalışırdı. Ta ki Türkiye'ye kesin dönüş kararı verene kadar bu durum devam etmişti. Çevresindekiler; işi, keyfi yerindeyken böyle bir karar almasını delilik olarak gördüğü için yavaş yavaş insanlardan kaçmakta bulmuştu çareyi.

İnsanlardan neden mi kaçmıştı? Çünkü, herkes onun hayallerinin gerçekleşmeyeceğine inandırmayı görev edinmişti. Kendi hayatını nasıl yaşamasını gerektiğini bilmeyenlerin, onun hayatını nasıl yaşaması gerektiğini anlatması çekilir değildi artık. Bundan on yıl önce İsviçre'de hatırı sayılır paralar kazanan bir matbaacıyken Türkiye gibi piyasası dalgalı olan bir yerde şirket kurmaya karar verdiğinde annesi, babası, kardeşleri ve diğerleri yapamazsın demişti. Kimse "Neden?" diye sormamıştı. Her günü birbirinin aynı yaşayan her an karşısına çıkan fırsatlara gözünü kapatan insanlardan bu soruyu beklemek hataydı belki de.

Halbuki niyeti para kazanmaktan ziyade ülkesinde üç beş gence belki bu zanaati öğretilip bir ekmek kapısı açmaktı. Onlar yapamazsın dedikçe her işinde hırsa kapıldığı için sonu hüsrana olmuştur. O günleri düşünmek bile yormuştu oturduğu yerde. Kaybettiği paraya ya da zamana üzülmemişti, şükür nasip diye bildiği bir kelime vardı. "Biz demiştik" demek için sırada bekleyenler onlar yormuştu işte. "Hayırlısı" deyip sıfırdan başlarken hayalleri olmayan insanlara hayallerini anlatmaması gerektiğini artık biliyordu. İçindeki hazineyi fark edenler, henüz o hazinenin farkında bile olmayanlar tarafından her zaman dışlanır ya da delilikle itham edilir. Zira, o farkındalık elindekinin de gideceğini düşündürür kişiye. Bu yüzden arada bir hareketlense de o hazineyi çoğu duymazdan gelir. Gökay nasibine bu insanlardan fazlasıyla çıkmıştı karşısına. O da tekrar İsviçre'ye döndüğünde merkezden uzak bir köye Ebmatingen'e yerleşmişti.

Göl kenarındaki yeşillik bin bir tonunu barındıran bu köy ona iyi gelmişti. Her şeye sıfırdan başlamış, istikrarla kararının ardında durmaya kendine söz vermişti. Geriden olaylara bakınca kendisinin de yaşadığı ve tecrübe ettiği sürekli öğüt verilmesi fakat asla dinlenilmemesi sorunun en büyük mağdurunun gençler olduğunu fark etmişti. Z kuşağı sorunluydu onlara göre kendileri çok normalken! İşte o zaman karar vermişti bu spor kulübünü açmaya. En azından Müslüman Türk gençlerinin toplanacağı enerjilerini atacağı ve en önemlisi de yargılanmadıkları bir yer olurdu. Bu fikri uzun süre yaklaşık üç yıl kadar ertelemek zorunda kalmıştı. Bu üç yılda hayatı hızla değişmişti.

VAZGEÇMEYENLERDEN
MİSİNİZ?
Zeliha Sert

Devamı...

K

Çok az sermayeyle önceki hayalinden bile daha büyük bir iş kurmuş, eşiyle tanışmış, bir de kızı Zeynep dünyaya gelmişti. En anlaşılacak istedikleri dönemlerinde kendiyile aynı kaderi paylaşan gençlere verdiği sözü asla unutmamıştı.

Yaşadığı haklı gururun tek sebebi spor kulübü değildi. Biraz da o her şeyi çok bilenlerle, hayallerini gerçekleştirmiş bir adam olarak tekrar karşılaşmak iyi gelmişti ona.

Coşkuyla kurduğu hayalleri gerçekleştirmek için her girişimini sevgi ve tutkuyla yapmıştı. Kaybettiği hiçbir şeye üzülmeyen inandığı yoldan vazgeçmeden istikrarla yoluna devam ediyordu. Gökay gibilerin hazinesi, kaybettiğini zannettiği her şeyin katlanarak geri verileceğine inancının tam olmasıydı kim bilir.

VAZGEÇMEYENLERDEN
MİSİNİZ?
Zeliha Sert

İçindeki hazineyi fark edenler henüz o hazinenin farkında bile olmayanlar tarafından her zaman dışlanır ya da delilikle itham edilir. Çünkü o farkındalık elindekinin de gideceğini düşündürür kişiye. Bu yüzden arada bir hareketlense de o hazineyi çoğu duymazdan gelir. Gökay nasibine bu insanlardan bol bol çıkmıştı karşısına.

“Dertlerin en büyüğü kıyameti düşünmemek” dedi, gönlü yüce bir sultan...

Dertlerin en küçüğü neydi diye düşünmeden edemedim...
Dert neydi diyecektim, diyemedim!

Nasıl yaşıyorduk, neden yaşıyorduk, nereden geçiyorduk, nereye gidiyorduk... sorularını sorup da dert sahibi olmuyor muyduk?

Sorulara doğru yanıtlar bulmak mıydı aradığımız yoksa sadece doğru soruları sormak için miydi dünyaya ayak basışımız...

Az evvel önümüzden geçen bir tabutun içinde ben olsaydım diye soruyor muyduk nefsimize, yoksa bir mezarlık görünce yolumuzu değiştirenlerden mi oluyorduk?!

Dünyanın sonunun bir “bitiş” olduğuna inananlar ona göre yaşıyorlarsa bu hayatı, dünyanın sonunun yeni bir başlangıç olduğuna iman edenler neden aynı şekilde yaşıyordu, bu sonlu dünyayı?

İman ile inkâr arasındaki o ince köprüden kaç kişi geçebiliyordu ve kaç kişi düşüveriyordu nefsinin serin sularına da, boğuluyordu!..

Derdi dünya olanın dünya kadar mı derdi oluyordu, yoksa derdi dünya olmayanın dünyayla mı derdi oluyordu?

Çok bilinmeyenli denklemlerden başımızı kaldırıp gökkubbeden bir salkım huzur dileyebilsek insan olur muyduk yeniden?

Ayaklarımızı bıraksak kendi haline nereye giderdi?
Gözlerimizi kapatsak gönlümüz nereye bakardı?
Kapatsak kulaklarımızı dünyanın vâveylasınâ, ne müjdelere duyardı!

Ruhumuzun perdelerini kaldırsak...
Kim bilir hangi deryaya dalardı.

Hayal bu ya...

Tüm dertleri koysak bir kenara, en büyük derdi alsak avuçlarımıza...

Atsak nefsimizi boşluğa, yalvarsak, yakarsak, iki damla yaş aksa gönül penceremizden bakarken ukbâya...

Ölmeden evvel ölsek, sevdiğimizle diz dize devam etsek ebedî yola!..

Hayal bu ya!
Yok olsak, Varlık'ta!..

DERT
Seda Bayrak Durgut

“

Erişir menzil-i maksûduna âheste giden
Tîz-reftâr olanın pâyine dâmen dolaşır

Hâtemî

K Ü P E Ő T E

KALEME VE KİTABA TUTUNANLARA

www.kupestedergi.com